

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Zászló a nemzeteknek

Ha a Lélek által tanítunk, ti pedig a Lélek által hallgattok, akkor némelyikünk érinteni fogja a körülményeiteket.

Olyannyira megérintett minden egyes elénekelt hang, és elhangzott szó, hogy azért imádkozom, képes legyek megszólalni.

Mielőtt 1846 telén elhagyta volna Nauvoot, Brigham Young elnök álomban látott egy kúp alakú dombon álló angyalt, valahol nyugaton, amint rámutat az alant elterülő völgyre. Amikor mintegy 18 hónappal később belépett a Nagy-sóstó völgyébe, e hely fölött, ahol most összegyűltünk, megpillantotta a látomásban látott dombot.

Amint az már oly gyakran elhangzott erről a szószékről, Brigham testvér egy maroknyi vezetővel megmászta ezt a dombot, és Zászló-csúcsnak nevezte el, amely vallási jelentéssel bír a mai izráeliták számára. Huszonöt évszázaddal korábban Ésaías próféta kijelentette, hogy az utolsó napokban „erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette... És [ott az Úr] zászlót emel a pogányok előtt”¹.

A Fivérek érezték, hogy ez a perc részben betölti ezt a próféciát, ezért valamiféle zászlót szerettek volna bontani, hogy az szó szerint zászló legyen a nemzetek előtt. Heber C. Kimball eldernél volt egy sárga kendő. Brigham testvér Willard Richards elder sétabotjára erősítette, majd leszúrta az így rögtönzött zászlót, és kijelentette, hogy a Nagy-sóstó völgye és a

környező hegyek az a megjövendőlt hely, ahonnan az Úr munkája előrehalad ezekben az utolsó napokban.

Testvérek, ez az általános konferencia, valamint annak félévente tartott változatai továbbra is beteljesítik a világnak tett e régi kijelentést. Tanúságot teszek róla, hogy az elmúlt két nap eseményei további bizonyosággá szolgálnak arra, hogy – himnuszunk szavaival élve – „Íme, zászlót bontott Sion”². Biztos célja van annak, hogy a *standard* szónak kettős jelentése van [zászló, norma]. Az sem véletlen, hogy az általános konferenciai beszédek angolul egy olyan folyóiratban jelennek meg, melynek neve *Ensign*, vagyis Zászló.

Végehez közeledik a konferenciánk, és én arra kérlek titeket, hogy a következő napokban gondolkozzatok el a hallott üzenetek mellett azon is, hogy milyen egyedi jelenség maga az általános konferencia – hogy minek tartjuk mi, utolsó napi szentek ezeket a konferenciákat, és mire szólítjuk fel a világot, mit halljanak meg, és mire figyeljenek oda mindebből. Minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek bizonyoságot teszünk arról, hogy Isten nemcsak él, de szól is hozzánk, hogy a Szentlélek irányítása alatt elhangzott tanácsok korunk számára és napjainkban „az

Úr akarata..., az Úr szava..., az Úr hangja..., és Isten szabadulásra vezető hatalma”³.

Talán már tudjátok (de ha nem, akkor tudnotok kell), hogy az itt beszédet mondó férfiak és nők közül – nagyon ritka kivétellel – senkinek nem jelölnek ki témát. Mindenki böjtöl, imádkozik, tanulmányoz és keres, nekilát, megáll, majd újból nekilát, mígnem biztossá válik abban, hogy személyes óhajoktól eltekintve az adott konferencián, az adott időben ez a téma az, aminek előadását az Úr elvárja tőle. Az általános konferencia elmúlt tíz órája során hallott férfiak és nők mindegyike megpróbált hűnek bizonyulni az érzett készítéshez. Mind egyikük ontott könnyeket, aggódott és buzgón az Úr útmutatását kereste a gondolataihoz, és azok kifejezésre juttatásához. És miként Brigham Young angyalt látott e hely felett állni, én is angyalokat látok itt. Az egyház általános tisztségviselőihez tartozó fivérem és nővérem zavarban lesznek ettől a megnevezéstől, de én ilyeneknek látom őket: halandó hírvivőknek angyali üzenetekkel, olyan férfiaknak és nőknek, akik küszködnek mindazon testi, pénzügyi és családi nehézségekkel, amelyeket ti és én is megtapasztalunk, de akik hittel szentelték az életüket a kapott elhívásnak, és annak a kötelességnek, hogy Isten szavát prédikálják, ne a sajátjukét.

Gondoljatok csak bele a hallott üzenetek sokféleségébe! Annál csodásabb ez így, hogy a menny útmutatásán kívül nem volt más egyeztetés. De miért is ne lennének sokfélék? Az itt és a világon bárhol lévő gyülekezeteink nagy része az egyház tagjaiból áll. A kommunikáció csodálatos új eszközei révén azonban konferenciánk közönségének egyre nagyobb része nem tagja az egyháznak – még. Azokhoz is szólunk kell tehát, akik nagyon

jól ismernek minket, és azokhoz is, akik egyáltalán nem ismernek. Csak az egyházon belül szólnunk kell a gyermekekhez, a fiatalokhoz és a fiatal felnőttekhez, a középkorúakhoz és az idősekhez. Szólnunk kell családokhoz, szülőkhöz, otthon lévő gyermekekhez, és szólnunk kell azokhoz, akik nem házasok, akiknek nincsenek gyermekeik, és akik talán nagyon messze vannak otthonról. Az általános konferencián mindig kihangsúlyozzuk a hit, a remény és a jószívűség⁴ örök igazságait, valamint a keresztre feszített Krisztust⁵, akkor is, amikor nyíltan napjaink nagyon is konkrét erkölcsi témáiról beszélünk. A szentírásokban azt a parancsot kapjuk, hogy „semmi mást ne [hirdessünk] ennek a nemzedéknek, csak bűnbánatot”⁶, ugyanakkor jó híreket kell prédikálnunk a szelídeknek, és be kell kötöznünk „a megtört szívűeket”. Bármilyen formát öltsenek is, ezeknek a konferenciái üzeneteknek „szabadulást” kell hirdetniük „a foglyoknak”⁷, és ki kell jelenteniük „Krisztus [végtelen] gazdagságát”⁸. A beszédek sokféleségével azt reméljük, hogy mindenki talál bennük valamit. Ezt szerintem Harold B. Lee elnök fogalmazta meg

legtalálóbban évekkkel ezelőtt, amikor azt mondta, „az evangéliumnak nyilvánvalóan vigaszt, kényelmet kell nyújtania a sanyargatottaknak, és sanyargatnia kell a kényelmeseket”⁹.

Szeretnénk, ha általános konferenciái tanításaink olyan bőségesek és hívogatóak lennének, ahogyan Krisztus is tanított annak idején, arról a nevelésről sem feledkezve el, amely mindig benne rejtett üzeneteiben. A valaha is elhangzott leghíresebb beszédet Jézus csodálatosan gyengéd áldások felsorolásával kezdte, olyanokkal, amelyekre mindannyian vágyunk – áldásokat ígért a lélekben szegényeknek, a tisztaszívűeknek, a béketeremtőknek és a szelídeknek.¹⁰ Mily felemelőek ezek a boldogmondások, és mily nyugtatóak a léleknek! Igazak. Ugyanebben a beszédben azonban a Szabadító azzal folytatta, milyen egyenessé kell egyre inkább válnia a béketeremtő és a tisztaszívű útjának. „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj...” – mondta. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára..., méltó az ítéletre...”¹¹

Valamint:

„Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”¹²

Nyilvánvalóan minél feljebb megyünk a tanítványi mivolt útján, annál keskenyebbé válik az ösvény, mígnem eljutunk a beszéd térdre kényszerítő csúcspontjához, amelyről Christofferson elder az előbb beszélt: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”¹³ Ami a kezdeti hűség alföldjén még oly gyengéd volt, az igaz tanítványság csúcán nagyon kimerítővé és megerőltetővé válik. Nyilvánvaló, hogy aki azt gondolja: Jézus olyan teológiát tanított, amelyben az emberek nem vonhatók felelősségre bűneikért, az nem olvasta el a szerződés apróbetűs részét! Nem, a tanítványi mivolt kérdéseiben az egyház nem gyorséterem, nem rendelhetünk saját ízlésünk szerint. Egy napon *minden* térd meghajlik és *minden* nyelv megvallja, hogy Jézus a Krisztus, és csakis az Ő módján jó szabadulás.¹⁴

Miközben megpróbáltok eleget tenni annak, amit szigorúan mondtunk, és be akarjátok fogadni azt, ami megnyugtat az általános konferenciái üzeneteinkben, kérlek, legyetek tudatában annak, hogy amikor bonyolult témákat hozunk fel, akkor tudjuk, hogy nem mindenki néz pornográfiát, vagy vonakodik a házasságtól, vagy folytat törvénytelen nemi kapcsolatot. Tudjuk, hogy nem mindenki szegi meg a sabbatot, tesz hamis tanúbizonyságot, vagy bántalmazza házastársát. Tudjuk, hogy a hallgatóság nagy része *nem* vétkes ezekben a dolgokban, de komoly kötelezettségünk figyelmeztetni azokat, akik vétkesek, bárhol legyenek is a világon. Ha tehát igyekeztek minden töletek telhetőt megtenni – például azon fejetlenség ellenére, amelyet időnként a sok kis rendetlenkedő okoz otthonaitokban,

miközben megpróbáltok családi estét tartani –, akkor adjatok magatoknak jó jegyet, ha ehhez a témához érünk, és keressetek egy másik témát, amely arról szól, aminek még híján vagytok. Ha a Lélek által tanítunk, ti pedig a Lélek által hallgattok, akkor némelyikünk érinteni fogja a körülményeitek, és személyes prófétai levelet küld csak nektek.

Testvéreim, az általános konferencián elmondjuk bizonyosságunkat, amelyek más, eljövendő bizonyosságokhoz csatlakoznak, mert Isten így vagy úgy, *hallatni fogja a hangját*. „Kiküldtelek titeket, hogy tanúságot tegyetek és figyelmeztessétek az embereket” – mondta az Úr a prófétáinak.¹⁵

„[És] a ti bizonyágtételek után földrengések bizonyágtétele jön, ... mennydörgés[eké], ... villámlások[é] ... és ... viharok[é], valamint a tenger, háttáiraikon túlcsapó hullámai hangjának bizonyágtétele is eljön.

És angyalok... [kiáltanak] hangos szóval..., megszólaltatva Isten harsonáját”¹⁶.

Románia, Bukarest

Nos, az ehhez a szószerkezethez járuló halandó angyalok a maguk módján mind megszólaltatták „Isten harsonáját”. Természeténél fogva minden egyes beszéd egyszerre szeretetteljes tanúbizonyosság és figyelmeztetés, ahogyan maga a természet is egyszerre tesz szeretetteljes tanúbizonyágot és figyelmeztet is bennünket az utolsó napokban.

Pár percen belül Thomas S. Monson elnök idejön a szószerkezethez, hogy beárja ezt a konferenciát. Hadd mondjak valami személyeset erről a szeretett emberről, a rangidős apostolról, azon korszak prófétájáról, amelyben élünk. A korábban említett feladatok miatt, melyeket mindannyian hallottatok ezen a konferencián, nyilvánvaló, hogy a próféták élete nem könnyű, így Monson elnök élete sem az. Erre konkrétan tegnap este, a papsági gyűlésen utalt. 36 évesen hívták el apostolnak, akkor 12, 9 és 4 évesek voltak a gyermekei. Monson nőtestvér már több, mint ötven éve az egyháznak és kötelességeinek adja a férjét, gyermekei pedig az édesapjukat. Átvészeltek betegségeket és nehézségeket, a halandóság zökkenőit és zúzóadásait, amelyekben mindenkinek része van, és amelyek közül néhány még bizonyára előttük áll. Monson elnök azonban mindezek folyamán tántoríthatatlanul vidám maradt. Semmi nem hangolja le. Figyelemreméltó hittel és életerővel rendelkezik.

Monson elnök, az egész gyülekezet nevében, akár jelen vannak,

akár távolabb, hadd mondjam el, hogy szeretünk és tisztelünk. Odaadásod példaértékű számunkra. Köszönjük a vezetésedet! Tizennégyen, akik rendelkezünk az apostoli hivattal, és mások ezen az emelvényen, az előttünk ülő hallgatóság, és szerte a világon összegyűlt emberek sokasága mondja, hogy szeretünk, támogatunk, és vállvetve állunk melletted ebben a munkában. Ahogy csak tudunk, könnyítünk a terhedben. Azon angyali hírnökök egyike vagy, aki már a világ megalapítása előtt elhívást kapott, hogy lengesse meg Jézus Krisztus evangéliumának zászlaját az egész világ előtt. Oly pompásan teszed ezt! Erről a hirdetett evangéliumról és az általa lehetővé tett szabadulásról, és arról, aki ezt lehetővé tette, teszek bizonyágot az Úr Jézus Krisztus magasztos és dicsőséges nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 2:2; 11:12.
2. "The Morning Breaks," *Hymns*, no. 1.
3. Tan és a szövetségek 68:4.
4. Lásd 1 Korinthusbeliek 3:13.
5. Lásd 1 Korinthusbeliek 1:23.
6. Tan és a szövetségek 6:9; 11:9.
7. Ésaías 61:1.
8. Efézusbeliek 3:8.
9. Lásd Harold B. Lee, in "The Message," *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Lásd Máté 5:3–12.
11. Máté 5:21–22; lásd 3 Nefi 12:22.
12. Máté 5:27–28.
13. Máté 5:48.
14. Lásd Rómabeliek 14:11; Móziás 27:31.
15. Tan és a szövetségek 88:81.
16. Tan és a szövetségek 88:89–90, 92.